ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1 – Nové Město, proti žalované: **Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3 – Žižkov, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, čj. CPR-45775-2/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2020, čj. 19 A 28/2020-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, rozhodla o správním vyhoštění žalobce podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU. Proti tomu podal žalobce odvolání, ovšem žalovaná rozhodnutí krajského ředitelství změnila jen tak, že dobu zákazu vstupu zkrátila na 9 měsíců. Proti rozhodnutí žalované se následně žalobce bránil žalobou u městského soudu, který ji zamítl.

[2] Proti rozsudku městského soudu žalobce (stěžovatel) podal včasnou kasační stížnost. Argumentaci nesměřuje proti důvodům správního vyhoštění, ale výlučně proti postupu krajského ředitelství při ustanovení tlumočníka. Tvrdí, že krajské ředitelství mělo stěžovateli ustanovit tlumočníka do rumunštiny (resp. moldavštiny), nikoliv do ruštiny. V jeho věci nebyly splněny ani zákonné podmínky pro ustanovení tlumočníka

nezapsaného do seznamu soudních tlumočníků. Tato pochybení dle stěžovatele vedla k nezákonnosti celého dalšího správního řízení.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] Kasační stížnost má požadované náležitosti, je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Otázkou jazyka, do kterého má být účastníkovi řízení tlumočeno (§ 16 odst. 3 správního řádu), se již NSS opakovaně zabýval. Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, *v němž je schopen se dorozumět*, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho domoviny (srov. rozsudek ze dne 17. 10. 2020, čj. 9 Azs 274/2019-35, bod 11, a judikaturu tam citovanou). Stěžovatel dle správního spisu sám prohlásil, že ruštině rozumí. Dokonce požádal o tlumočení do ruštiny a během výslechu dne 22. 10. 2019 uvedl, že rusky komunikoval se svým zaměstnavatelem. Sám také uvedl, že tlumočnici do ruštiny i pokládaným otázkám rozuměl dobře a podepsal protokol o výslechu. Proti samotnému obsahu tlumočení nic nenamítl a z obsahu protokolu je vidět, že na všechny otázky bez problému odpověděl. Stěžovatel tedy nebyl zkrácen na právu na tlumočníka dle § 16 odst. 3 správního řádu. Na tom nic nemění ani to, že stěžovatel v řízení sám výslovně neuvedl, že by si nepřál tlumočníka do rumunštiny, resp. moldavštiny; správní řád takový projev vůle nevyžaduje.

[7] Krajské ředitelství ustanovilo stěžovateli tlumočnici nezapsanou do seznamu tlumočníků podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, tedy proto, že využití tlumočníka zapsaného do seznamu by *bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady.* Dle stěžovatele však pro takový postup nebyly dány podmínky, resp. správní orgány dostatečně neodůvodnily naplnění těchto podmínek (stěžovatel tedy nenapadá např. odbornost tlumočnice, nezpochybňuje plnění zákonných povinností při tlumočení apod.).

[8] Ze správního spisu plyne, že krajské ředitelství dne 22. 10. 2019 telefonicky oslovilo soudní tlumočníky do ruštiny a ukrajinštiny, oslovení tlumočníci však buď odmítli tlumočení, nebo byli vytíženi. Dle krajského ředitelství věc nesnesla odkladu, proto ustanovilo tlumočníka nezapsaného do seznamu. Ještě téhož dne rozhodlo o správním vyhoštění stěžovatele.

[9] Ustanovení tlumočníka nezapsaného do seznamu má být dle § 2 zákona o znalcích a tlumočnících jen výjimečné. Postup dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících slouží správním orgánům právě k tomu, aby zachovaly hospodárnost řízení, pokud by ji nutné ustanovení soudního tlumočníka ohrozilo (srov. DÖRFL, L. *Zákon o znalcích a tlumočnících. Komentář.* Vyd. 1. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 154-155). NSS již v podobné věci uvedl, že při postupu dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících musí správní orgán dostatečně odůvodnit, jak dospěl k závěru

o nepřiměřenosti obtíží či nákladů souvisejících s ustanovením soudního tlumočníka (srov. rozsudek ze dne 2. 11. 2016, čj. 8 Azs 115/2016-37, body 32-33).

[10] Samotné důvody, ze kterých krajské ředitelství vycházelo při ustanovení tlumočníka dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících, nejsou problematické. Na rozdíl od výše cit. věci 8 Azs 115/2016 (ve které tlumočení odmítli jediní dva tlumočníci do vietnamštiny ve Zlínském kraji) však v nynějším případě krajské ředitelství ustanovení tlumočníka tímto způsobem skutečně zdůvodnilo jen stroze (dle ředitelství věc nesnesla odkladu, tuto argumentaci v podstatě převzala i žalovaná). Správní orgány mohly přinejmenším podrobněji popsat, v čem spatřovaly obtíže při dalším kontaktování soudních tlumočníků. Krajské ředitelství jistě nemuselo kontaktovat všechny soudní tlumočníky do ruštiny v hlavním městě Praze. Opět ale mohlo alespoň uvést, kolik tlumočníků (či které) kontaktovalo, a to tím spíše, pokud právě v Praze je tlumočníků do ruštiny jistě mnoho.

[11] Přesto v dané věci nejde o vadu, která by měla vrhnout stín na celé správní řízení a vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Jak již uvedl krajský soud, námitky stěžovatele byly čistě formální povahy (samotné řízení se stěžovatelem bylo koneckonců poměrně přímočaré). Vůči tlumočnici ani samotnému tlumočení stěžovatel nic nenamítal a obsahu tlumočení porozuměl.

[12] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] Protože NSS rozhodl rovnou ve věci samé, nezabýval se již návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu